

Džodi Elen Malpas

Moj
muškarac

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

THIS MAN

Copyright © Jodi Ellen Malpas 2012

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Velikom Petu i Bablsu

Prvo poglavlje

Preturam po nepreglednim gomilama sitnica raštrkanih po podu svoje sobe. Zakasniću. „Kejt!“, vičem mahnitno. Gde li su, dođavola? Istrčavam na odmorište i naginjem se preko ograde. „Kejt!“

Čujem zvuk udaranja drvenom varjačom u ivice keramičke činije i Kejt se pojavljuje u podnožju stepenica, crvene kose visoko podignute u gomilu uvojaka. Umorno me gleda. U poslednje vreme sam se navikla na taj pogled.

„Ključevi! Jesi li videla ključeve mog auta?“, prodahćem.

„Na stolu ispod ogledala gde si ih sinoć ostavila.“ Prevrće očima i vraća se sa smesom za tortu u svoju radionicu.

Potpuno smušeno jurim odmorištem i nalazim ključeve automobila ispod gomile nedeljnih časopisa. „Ponovo se kriju“, promrmljam u bradu pa zgrabim kožni kaiš, cipele s visokim potpeticama i laptop. Silazim iz stana iznad Kejtinog radnog prostora i zatičem je kako sipa smesu u nekoliko lonaca.

„Moraš da pospremiš svoju sobu, Ava. Pravi je krš“, požalili se.

Da, moje organizacione sposobnosti su prilično zapanjujuće, pogotovo pošto sam dizajnerka enterijera u *Rokoko juni-onu* i po ceo dan uređujem i usklađujem. Podižem mobilni sa zdepastog stola i guram prst u Kejtinu smesu. „Ne mogu biti sjajna u svemu.“

„Beži!“ Udara me varjačom po ruci. „Šta će ti uopšte kola?“, pita i naginje se da izravna smesu, isturivši jezik na donju usnu dok se usredsređuje.

„Idem na prvi razgovor u Sari Hilsu – na neko seosko imanje.“ Guram kaiš kroz petlje uske tamnoplave haljine, obuvam kožne cipele i ogledam se u zidnom ogledalu.

„Mislila sam da se držiš grada“, kaže Kejt iza mojih leđa.

Nekoliko trenutaka prolazim prstima kroz dugu, tamnu kosu, prebacujem je s jedne strane na drugu, ali odustajem i podižem je s nekoliko šnala. Tamnosmeđe oči mi izgledaju umorno i nemaju uobičajeni sjaj – nesumnjivo zato što kasno ležem i rano ustajem. Preselila sam se kod Kejt pre mesec dana, nakon što sam raskinula s Metom. Ponašamo se kao studentkinje. Moja jetra vapi da predahnem.

„I držim se. Patrik je zadužen za unutrašnjost. Ne znam kako sam se upetljala u ovo.“ Nanosim sjaj na usne, cmo-knem u prazno pa poljubim Kejt u obraz. „Biće smaranje, znam to. Volim te!“

„I ja tebe. Vidimo se kasnije“, odgovara Kejt kroz smeh, ne dižući glavu od radne površine.

Iako kasnim, vozim mini-morisa pažljivo kao i uvek do kancelarije u Braton stritu. Nakon što sam deset minuta kružila ne bih li našla parking-mesto, jasno mi je zašto svakog dana idem metroom.

Pogledam na sat čim uletim u kancelariju. Dvadeset do devet. Dobro, zakasnila sam deset minuta, nije tako strašno kao što sam mislila. Prolazim pored Tomovog i Viktorijinog praznog radnog stola. Sednem i vidim da je Patrik u svojoj kancelariji. Izvadim laptop i tad ugledam paket koji mi je stigao.

„Dobro jutro, mila.“ Patrik me pozdravlja dubokim glasom i seda na ivicu mog stola koji, kao i uvek, zaškripi pod njegovom težinom. „Šta je to?“

„Dobro jutro. Nova *Milerova* ponuda tkanina. Sviđaju li vam se?“ Prelazim rukom po raskošnoj tkanini.

„Divne su.“ Pretvara se da ga zanima. „Nemoj da Ajrin to vidi. Upravo sam potrošio veći deo zaliha za nove meke draperije.“

„Uh.“ Saosećajno ga pogledam. „Gde su svi?“

„Viktorija ima slobodan dan, a Tom ima košmar s gospodinom i gospođom Bejns. Danas smo tu samo nas dvoje i Sal, mila.“ Vadi češalj iz unutrašnjeg džepa i provlači ga kroz srebrnu grivu.

„U podne imam sastanak u *Konaku*“, podsećam ga. Nemoguće je da je zaboravio. „Jeste li sigurni da hoćete da ja to radim, Patriče?“

Radim u *Rokoko junionu* četiri godine i jasno su mi dali do znanja da su me zaposlili kako bih proširila posao u modernom sektoru. Luksuzni stanovi niču po celom Londonu, a Patrik i Tom su propuštali poslove jer su specijalizovani za tradicionalno uređenje. Posao je prvo krenuo pa procvetao toliko da nisam mogla sve da postignem, te je zaposlio Viktoriju.

„Tebe su tražili, mila.“ Ustaje i moj sto ponovo zaškripi. Patrik se ne obazire, ali ja se lecnem. Mora da smrša ili da prestane da sedi na mom stolu. Neće još dugo izdržati njegovu težinu.

Dakle, tražili su mene? Zašto? U mom portfoliju nema ničega što nagoveštava tradicionalno uređenje – baš ničega. Nehotice pomislim kako je to gubljenje vremena. Trebalo bi da Patrik ili Tom odu.

„O, otvaranje *Lusa*.“ Patrik vraća češalj u džep. „Izvođač zaista preteruje s tom zabavom u penthausu. Uradila si neverovatan posao, Ava.“ Patrik pomera obrve i klima glavom u ritmu.

Pocrvenim. „Hvala.“ Izuzetno se ponosim sobom zbog onoga što sam uradila u *Lusu*, to je najveći uspeh u mojoj kratkoj karijeri. Govorim o *superbogatoj* zgradi smeštenoj na Dokovima Svete Katarine s cenama od tri miliona za običan stan do deset miliona za penthaus. Odrednica za dizajn je italijanska raskoš, kao što samo ime govori. Dopremila sam sve materijale, nameštaj i slike iz Italije i uživala tamo nedelju dana dok sam organizovala raspored otpremanja. Sledećeg petka je zabava povodom otvaranja, ali znam da su već prodali penthaus i još šest stanova, te je zapravo reč o žurki razmetanja.

„Otkazala sam ostale obaveze kako bih još jednom sve pregledala kad čistači završe.“ U rokovniku tražim sledeći petak i još jednom prežvrlljam celu stranicu.

„Dobra cura. Rekao sam Viktoriji da bude tamo u pet. To joj je prvo otvaranje te moraš da je pripremiš. Doći ću s Tomom u sedam.“

„Važi.“

Patrik se vraća u svoju kancelariju. Otvaram elektronsku poštu, spremajući se da brišem ili odgovoram kome je potrebno.

U jedanaest pakujem laptop i zavirujem u Patrikovu kancelariju. Zaokupljen je nečim na ekranu.

„Oдох“, kažem, ali on samo mahne u znak pozdrava. Prolazim kancelarijom i vidim da se Sali bori s mašinom za fotokopiranje. „Vidimo se kasnije, Sal.“

„Čao, Ava“, odgovara, ali prezauzeta je zaglavljena papirom da bi me pogledala. Ta devojka je izuzetno smotana.

Izlazim na sunčevu svetlost i idem prema automobilu. Podnevni saobraćaj u petak je košmar, ali pošto izađem iz grada, vozim maltene pravolinijski. Krov je spušten i Adel mi pravi društvo. Kratka vožnja po prirodi je divan način da završim radnu nedelju.

Skrećem s drumu na stazu i nailazim na najveću dvokrilnu kapiju koju sam ikad videla. Na stubu je zlatna pločica s natpisom KONAK.

U jebote! Skidam naočare za sunce i gledam kako se iza kapije pruža pošljunčana staza uokvirena drvećem koje izgleda kao da se pruža kilometrima. Odmah zamišljam staromodnog vlastelina koji puši cigare. Izlazim iz automobila i prilazim kapiji, tražeći interfon.

„Iza vas.“ Samo što ne iskočim iz kože kad se niotkuda začuje tih kotrljajući glas i zapara miran seoski vazduh.

Osvrćem se. „Gde?“

„Ovamo.“

Okrenem se i ugledam interfon dalje niz stazu. Prošla sam pored njega. Brzo mu prilazim i pritiskam dugme da se najavim. „Ava O’Šej, *Rokoko junion*.“

„Znam.“

Okrenem se i spazim kameru na kapiji. „Pa, hoćete li me pustiti unutra?“ pitam u istom trenutku kad pomeranje

metala naruši seoski mir oko mene. Kapija se otvara. „Oladi malo“, promrmljam dok žurim natrag prema automobilu. Uskačem i milim napred dok se kapija polako otvara, razmišljajući kako toj jadnoj budali iz dupeta vire čaša porta i cigara. Sve manje se radujem ovom sastanku. Nemam iskustva s umišljenim vlastelinima i njihovim otmenim imanjima.

Kapija se širom otvara i prolazim. Posle kilometar i po, zaustavljam se u potpuno okruglom dvorištu. Skidam naočare za sunce i piljim u ogromnu, preteću kućerinu. Veličanstvena je.

Crna vrata su ukrašena blistavim zlatnim ivicama i uokviruju ih četiri ogromna isturena prozora koja štite stubovi od isklesanog kamena. Bujni lovori nalaze se ispred kuće sagrađene od divovskih krečnjačkih blokova. U sredini dvorišta je fontana iz koje prskaju mlazevi blistave vode. Sve je izuzetno.

Gasim motor, petljam s ručkom za otvaranje vrata i izlazim. Držim se za vrh vrata dok gledam veličanstveno zdanje. Odmah pomislim kako mora da je posredi greška. Kuća je u odličnom stanju.

Travnjaci su zapanjujuće zeleni, kuća deluje kao da je redovno lickaju, čak i šljunak izgleda kao da ga svakodnevno čiste. Ako je spoljašnjost ikakav pokazatelj, ne mogu zamisliti da su u unutrašnjosti potrebni ikakvi radovi. Posmatram desetak isturenih prozora i na svima zapažam raskošne zaveses. U iskušenju sam da pozovem Patrika kako bih proverila jesam li na pravoj adresi, ali na kapiji je pisalo KONAK i ona budala koja mi je otvorila kapiju očigledno me je očekivala.

Dok se premišljam šta da radim, vrata se otvaraju i u njima se pojavljuje najkrupniji čovek koga sam videla. Polako staje na vrh stepenica a ja se lecnem pri pogledu na njega, neznatno ustuknem. Nosi crno odelo – svakako krojeno po

meri jer to nije uobičajen broj – crnu košulju i crnu kravatu. Ten mu je boje raskošne ebanovine, obrijana glava izgleda kao da je lakirana a oči mu skrivaju velike naočare za sunce. Da sam morala da nacrtam čoveka koga sam očekivala na tim vratima, zasigurno ne bi izgledao tako. Čovek je kao od brega odvaljen i sve u vezi s njim ukazuje da je telohranitelj. Odjednom se zabrinem da nisam upala u neko mafijaško gnezdo. Naprežem mozak pokušavajući da se setim jesam li premestila alarm u novu tašnu.

„Gospođica O’Šej?“, pita otegnuto.

Gubim hrabrost u njegovom prisustvu i nervozno podižem ruku da mahnem. „Zdravo“, šapnem.

„Ovuda“, kaže dubokim glasom, oštro klimne glavom i uđe u kuću.

Razmišljam o bekstvu, ali odvažnu pustolovnu stranu moje ličnosti zanima šta leži iza tih vrata. Uzimam tašnu, zatvaram vrata automobila i penjem se stepenicama. Prelazim prag i zatičem se u ogromnom hodniku. Osvrćem se po velikom prostoru i odmah me zadivi veličanstveno polukružno stepenište što vodi na prvi sprat.

Uređenje je bogato, raskošno i budi zebnju. Izuzetno je i veoma ekstravagantno – duboka plava i sivkastosmeđa s tragovima zlatne, prvobitna stolarija i parket od mahagonija. Upravo ono što sam očekivala, ali to nije moj dizajnerski stil. Ali kad bolje pogledam, sve više me buni zašto su uopšte zvali dizajnera. Patrik kaže da su tražili izričito mene, te sam pomislila da žele da osavremenim prostor, ali to je bilo pre nego što sam videla kuću. Uređenje odgovara zdanju. U savršenom je stanju. Zašto sam ovde, dođavola?

Krupajlija skreće desno i ostavlja me da žurim za njim, potpetice mi lupkaju po parketu dok ga pratim u zadnji deo kuće.

Čujem žagor i pogledam nadesno. Vidim mnogo ljudi kako sede za stolovima, jedu, piju i ćaskaju. Konobari služe hranu i piće, a u pozadini se čuju prepoznatljiviji glasovi *Ret peka*. Namrštim se, a onda shvatim. Ovo je hotel – otmeni seoski hotel.

Sve počinje da poprima smisao. Hoću da kažem nešto bregu od čoveka koji me vodi boga pitaj kuda, ali on se nijednom nije osvrnuo da vidi idem li za njim. Mada lupkanje mojih potpetica potvrđuje da idem. On ne govori mnogo i sumnjam da bi mi odgovorio kad bih ga nešto pitala.

Prolazimo pored još dvojih vrata pre nego što me izvede u venjak – prostran, svetao, izuzetno raskošan prostor podeljen u zasebne delove za sedenje s kaučevima, velikim naslonjačama i stolovima. Dvokrilna vrata od poda do tavanice vode na trem i odatle na ogroman travnjak. Mesto uliva strahopoštovanje. Zapanjim se kad spazim staklenu zgradu s bazenom. Neverovatno je. Stresem se kad pomislim koliko je ovde noćenje. Mora da ima pet zvezdica – a možda i više.

Prošli smo venjak i nastavljamo hodnikom dok se rmpalija ne zaustavi pred drvenim vratima. „Kancelarija gospodina Vorda“, kaže i pokuca na vrata, iznenađujuće blago s obzirom na njegovu mamutsku građu.

„Menadžer?“, pitam.

„Vlasnik“, odgovara i otvara vrata. „Uđite.“

Oklevam na pragu i gledam kako grmalj ulazi u sobu. Konačno nateram noge da se pokrenu i ulazim, osvrćući se po raskošnom okruženju kancelarije gospodina Vorda.

Drugo poglavlje

„Džesi, gospođica O’Šej, *Rokoko junior*“, predstavlja me Rmpalija.

„Odlično. Hvala, Džone.“

Strahopoštovanje ustupa mesto oprezu. Ispravljam se.

Ne vidim ga; zaklanja ga telohraniteljovo krupno telo, ali taj hrapavi, blagi glas prikovao me je za mesto. Svakako ne zvuči kao da potiče od debelog vlastelina koji puši cigare i nosi nepromočivu jaknu.

Rmpalija, to jest Džon, pomera se u stranu i prvi put vidim gospodina Džesija Vorda.

O bože blagi. Srce mi lupa uz grudni koš, a nervozno disanje opasno ubrzava. Odjednom mi se vrti u glavi. Usta odbijaju naloge mozga da kažu *nešto*. Samo stojim i piljim u tog čoveka, koji mi uzvraća zurenjem. Zbog njegovog hrapavog glasa ukopala sam se u mestu, ali pri pogledu na njega... pri pogledu na njega pretvorila sam se u oduzetu, uzdrhtalu zbrku.

On ustaje iz stolice i pogled mi putuje nagore s njim. Veoma je visok. Zavrnuo je rukave bele košulje, ali i dalje nosi crnu kravatu koja mu labavo visi na širokim grudima.

Obilazi veliki radni sto i polako mi prilazi. Tek tad ga vidim celog. Ostajem bez daha. Toliko je savršen da je gotovo bolno gledati ga. Njegova tamnoplava kosa izgleda kao da je pokušao da je dovede u red pa odustao na pola puta. Oči su mu prljavozelene, ali svetle i previše prodorne, a jedno-dnevna brada ne skriva lepe crte lica. Blago je preplanuo i... O bože, veličanstven je. Vlastelin?

„Gospođice O’Šej.“ Pruža mi ruku, ali ne mogu da podignem svoju. Prelep je.

Pošto mu ne pružam ruku, on se naginje, stavlja mi ruke na ramena i nežno mi prelazi usnama po usplamtelom obrazu. Celo telo mi se napinje. Čujem kako mi krv huči u ušima i mada je to sasvim neprikladno za poslovni sastanak, ne činim ništa da ga zaustavim. Potpuno sam izgubljena.

„Drago mi je“, šapne mi na uvo, na šta samo tiho zastegnem. Mora da oseća moju napetost – što i nije teško; ukočena sam – jer popušta stisak i spušta lice do mog, gledajući me pravo u oči. „Jeste li dobro?“, pita, jedne strane usana podignute u nagoveštaj osmeha. Vidim mu jednu boru na čelu.

Trgnem se iz besmislene obamrlosti, odjednom svesna da još nisam progovorila. Je li primetio kako sam reagovala na njega? A grmalj? Pogledam ga. Stoji nepomično. I dalje nosi naočare, ali znam da me posmatra. U sebi se stresam i odmičem od Vorda. Ruke mu padaju uz bokove.

„Zdravo.“ Nakašljem se. „Ava. Ja sam Ava.“ Pružam mu ruku, ali on ne žuri da je prihvati, kao da nije siguran je li bezbedno, ali ipak to čini... napokon.

Vlažnom i pomalo drhtavom šakom čvrsto steže moju. Šake nam zavarniče. Oboje zapanjeno trgnemo ruke i radoznao izraz mu pređe preko zadivljujućeg lica.

„Ava.“ Isprobava moje ime na usnama i potrebna mi je sva snaga volje da ne zastenjem ponovo. Trebalo bi da prestane da govori – odmah.

„Da, Ava“, potvrdim. Izgleda kao da se trgao iz svoje male nirvane dok sam ja sve svesnija kako mi temperatura raste.

Odjednom kao da dolazi sebi i gura šake u džepove pantalona. Neupadljivo odmahne glavom i povuče se nekoliko koraka. „Hvala, Džone.“ Klima glavom rmpaliji, koji se blago osmehne, što smekšava njegove grube crte, i izađe.

Sama sam s ovim čovekom, koji me je ostavio bez teksta, nepomičnu i maltene beskorisnu.

Klimnuo je glavom prema dva smeđa kožna kauča, postavljena jedan naspram drugom ispred isturenog prozora. Između njih je dugački niski sto. „Molim vas, sedite. Hoćete li da popijete nešto?“ Prestaje da pilji u mene i prilazi kredencu na kome je mnoštvo boca. Sigurno ne misli na alkohol? Podne je. Prerano je čak i za mene. Nekoliko trenutaka stoji ispred kabineta pre nego što se ponovo okrene prema meni i pogleda me s iščekivanjem.

„Ne, hvala.“ Odmahujem glavom dok odgovaram, za slučaj da reči izostanu.

„Vodu?“, pita. Osmeh mu ponovo poigrava u uglovima usana.

O bože, nemoj da me gledaš. „Da, hvala.“ Nervozno se osmehnem. Usta su mi potpuno suva.

Uzima dve boce vode iz frižidera uklopljenog u celinu i okreće se prema meni. Ubeđujem klecave noge da me odvedu do kauča u drugom delu sobe.

„Ava?“ Njegov glas se kotrlja po meni i tera me da zastanem. Okrećem se prema njemu. To je verovatno loša ideja. „Da?“ On podiže visoku čašu. „Čašu?“

„Da, hvala.“ Osmehujem se. Sigurno misli da sam neprofesionalna. Smeštam se na kožni kauč, vadim fasciklu i mobilni iz tašne pa ih stavljam na sto ispred sebe. Vidim da mi se ruke tresu.

Pobogu, ženo. Saberi se! Pravim se da beležim dok mi prilazi, spušta moju vodu i čašu na sto pa seda na kauč naspram mene i prebacuje jednu nogu preko druge, oslonivši članak na butinu. Naslanja se, udobno se namešta. Tišina među nama kao da vrišti dok nasumično žvrljam kako ga ne bih pogledala. Znam da ću u nekom trenutku morati da ga pogledam i progovorim, ali sva uobičajena pitanja su vrišteći odjurila iz mog mozga.

„I, gde počinjemo?“, pita, nateravši me da podignem pogled. Osmehnuo se. Samo što se ne onesvestim.

Gleda me preko ivice boce dok je podiže prema divnim usnama. Skrećem pogled i naginjem se da sipam malo vode u čašu. Trudim se da smirim živce iako osećam njegov pogled na sebi. Ovo je veoma čudno. Nijedan muškarac nije ovako uticao na mene.

„Mislim da bi trebalo da mi kažete zašto sam ovde.“ *Ja govorim!* Pogledam ga dok uzimam čašu sa stola.

„Stvarno?“, pita tiho. Ponovo ona bora mrštilica. Lep je čak i s njom.

„Tražili ste baš mene?“, nastavljam.

„Jesam“, odgovara kratko. Ponovo se smeši. Moram da skrenem pogled.

Otpijam malo vode da ovlažim suva usta i nakašljem se pa uzvratim pogled njegovim prodornim očima. „Smem li da pitam zašto?“

„Smete.“ Spušta nogu i naginje se da spusti bocu na sto, naslonivši podlaktice na kolena. Ali ne govori ništa. Zar neće da objasni?

„Dobro.“ Teško mi je da ga gledam u oči. „Zašto?“

„Čuo sam sjajne stvari o vama.“

Osećam kako mi lice gori. „Hvala. I zašto sam ovde?“

„Pa, da dizajnirate.“ Smeje se. Osećam se glupo, ali i pomalo razdraženo. Smeje li mi se?

„Šta da dizajniram, tačno?“, pitam. „Koliko sam videla, sve je savršeno.“ Svakako ne želi da osavremeni ovo divno zdanje. Ne razumem se u seoske posede, ali prepoznajem stil kad ga vidim.

„Hvala“, odgovara meko. „Jeste li poneli portfolio?“

„Naravno“, odgovaram i posežem u tašnu. Ne shvatam zašto hoće da ga pogleda. Neće naći ništa slično ovome.

Spuštam ga na sto između nas, očekujući da će ga privući k sebi. Ali, na moj užas, on okretno ustaje, obilazi sto i spušta divno vitko telo na kauč pored mene. O bože. Divno miriše – na svežu vodu i mentu. Zadržavam dah.

Naginje se i otvara fasciklu. „Veoma ste mladi za tako priznatog dizajnera“, kaže zamišljeno dok polako okreće stranice.

U pravu je, ali to je samo zahvaljujući tome što mi je Patrik dao određene ruke kako bi proširio posao. Već četiri godine, otkako sam završila fakultet, radim u priznatoj dizajnerskoj firmi – koja ima finansijsku stabilnost, ali joj je nedostajala svežina u modernim idejama – i tu sam stvorila sebi ime. Imala sam sreće i cenim Patrikovo poverenje u moje sposobnosti. To je, kao i moj ugovor s *Lusom*, jedini razlog što sam uspela s dvadeset šest godina.

Spuštam pogled na njegovu lepu šaku, članak mu je ukrašen divnim zlatno-sivim roleksom. „Koliko imate godina?“, bubnem. Jao, bože blagi. Mozak mi je kao kajgana i znam da sam upravo pocrvenela kao paprika. Trebalo je da ćutim. Kako li sam se tako izlanula?

Napregnuto me posmatra, njegove zelene oči sagorevaju moje. „Dvadeset jednu“, odgovara potpuno ravnodušno.

Blago se namrštim i on upitno podigne obrve. „Izvinite“, promrmljam i okrenem se prema stolu. Smušena sam. Čujem kako duboko izdiše dok lepom desnom šakom okreće strane. Leva šaka mu je naslonjena na ivicu stola.

Primećujem da nema burmu. Nije oženjen? Kako je to moguće?

„Ovo mi se mnogo dopada.“ Pokazuje na fotografije Lusa.

„Nisam sigurna da bi se takvo uređenje ovde uklopilo“, kažem tiho. Previše je moderno – jeste luksuzno, ali previše savremeno.

Podigao je pogled prema meni. „U pravu ste. Samo kažem... mnogo mi se sviđa.“

„Hvala.“ Osećam kako još više crvenim dok me zamišljeno posmatra. Ponovo se posvećuje mom portfoliju.

Posežem za čašom, odolevajući nagonu da se polijem vodom ne bih li se ohladila. Ali umalo da to uradim kad mi butinom očeše nago koleno. Brzo se pomeram da se ne bismo dodirivali. Pogledam ga krajičkom oka i vidim da mu se osmejак pomalja na usnama. On to namerno radi. To je previše.

„Gde je toalet?“, pitam, vraćam čašu na sto i ustajem. Moram da se sredim. Potpuno sam izbezumljena.

Brzo ustaje i pomera se da me propusti. „Kroz venjak pa levo“, odgovara, osmehujući se. Zna da utiče na mene. Kako se samo znalački smeška – kladim se da žene stalno tako reaguju na njega.

„Hvala.“ Provlačim se kroz uzan prostor između kauča i stola, a zadatak mi je otežan pošto se on ne pomera. Moram doslovno da se očešem o njega i zadržavam dah sve dok se ne udaljim od njegovog tela.

Osećam njegov pogled na sebi dok idem prema vratima, sagoreva mi rupu u haljini. Krivim vrat kako bih se otrešla jeze na potiljku.

Isteturavši se iz njegove kancelarije, idem hodnikom pa venjakom i ulećem u besmisleno otmen toalet. Naginjem se nad umivaonikom da pogledam u ogledalo. „Pobogu, Ava. Saberi se!“, prekorevam svoj odraz.

„Upoznala si gospodara, jelda?“

Munjevito se okrećem. Veoma privlačna poslovna žena namešta kosu na drugom kraju. Nema predstavu šta da kažem, ali upravo je potvrdila ono što sam već posumnjala – on tako utiče na sve žene. Pošto ne mogu da smislim prikladan odgovor, samo se osmehnem.

Uzvrća mi osmeh, razgaljena jer zna zašto sam tako smušena, pa izlazi. Da mi nije vruće i da nisam toliko živčana, možda bih se stidela što sam u takvom stanju. Ali vruće mi je i mnogo sam nervozna te se ne obazirem na stid. Dišem duboko i perem vlažne ruke. Trebalo je da ponesem tašnu. Prijalo bi mi da namažem vazelin na usne. Usta su mi još suva i usne su mi ispucale.

Dobro, moram da se vratim tamo, saslušam šta hoće i odem. Srce mi vapi za predahom. Stidim se svog ponašanja. Ponovo nameštam kosu i izlazim iz toaleta. Ne znam hoću li moći da radim za tog čoveka; naprosto previše utiče na mene.

Kucam pre nego što uđem. Zatičem ga kako sedi na kauču i razgleda moj portfolio. Podigao je pogled i osmehnuo se. Utom mi je jasno da zaista moram da odem. Neću moći da radim s tim čovekom. U njegovom prisustvu nemam ni grama pameti. I, što je najgore, on to zna.

Prekorevam se u sebi i prilazim stolu, ne obazirući se na to što pogledom prati svaki moj pokret. Naslanja se na kauč

kako bih se provukla, ali ne činim to. Sedam na naspramni kauč i naginjem se ka ivici.

Upitno me gleda. „Jeste li dobro?“

„Da, dobro sam“, odgovaram kratko. On zna. „Hoćete li da mi pokažete projekat kako bismo razgovarali o vašim željama?“ Silim se da govorim samouvereno. Sad samo sledim pravila. Nipošto ne nameravam da prihvatim ovaj ugovor, ali ne mogu tek tako da odem – koliko god to primamljivo delovalo.

Podigao je obrve, očigledno iznenađen promenom u mom stavu. „Naravno.“ Ustaje i prilazi stolu da uzme mobilni. Skupljam svoje stvari i stavljam ih u tašnu pa ustajem pošto mi daje znak da pođem ispred njega.

Brzo me prestigne, otvara vrata i teatralno se klanja dok ih pridržava. Učtivo se osmehnem – iako znam da se igra sa mnom – izađem u hodnik i krenem prema venjaku. Susprežem se da ne jeknem kad mi spusti šaku na krsta kako bi me navodio.

Šta to izvodi? Dajem sve od sebe da se ne obazirem, ali samo mrtvac ne bi primetio kako ovaj čovek utiče na mene. I znam da je svestan toga. Koža mi gori – sigurno mu greje dlan kroz haljinu – ne mogu normalno da dišem i potrebni su mi silna koordinacija i trud samo da bih hodala. Jadna sam. Prokleta je očigledno da uživa u mojim reakcijama. Mora da ga silno zabavljam.

Ljuta na sebe, ubrzavam kako bih prekinula dodir. Zauzstavljam se tek kad stignem do račvanja.

On me sustiže i pokaza na teniske terene iza travnjaka. „Igrate li?“

Nasmejem se, ali ovog puta opušteno. „Ne igram.“ Mogu da trčim, i to je sve. Dajte mi palicu, reket ili loptu i tražite đavola. Uglovi usana mu se izvijaju u osmeh, koji naglašava

zelenilo njegovih očiju i bujne trepavice. Osmehujem se, odmahujući glavom dok se divim tom veličanstvenom čoveku. „Vi?“

Produžava prema predvorju. Pratim ga. „Povremeno igram, ali više volim ekstremne sportove.“ Zaustavlja se i ja sledim njegov primer.

Mišićav je i izgleda kao da je u izuzetnoj formi. „Kakve ekstremne sportove?“

„Uglavnom snoubording, mada sam probao i rafting, skakanje s bandžija i letenje padobranom. Navučen sam na adrenalin. Volim kad mi se krv uzburka.“ Posmatra me dok govori, zbog čega se osećam kao da me ispituje. Morali biste da mi date anesteziju pre nego što me naterate na neku njegovu rasonodu od koje krv brže struji. Držim se povremenog trčanja.

„Ekstremno“, kažem dok odmeravam tog divnog čoveka čije godine ne znam.

„Veoma ekstremno“, potvrđuje tiho. Ponovo mi zasta-je dah i načas zažmurim. U sebi urlam što se ponašam kao gubitnica. „Hoćemo li?“, pita. Čujem mu smeh u glasu.

Otvaram oči i dočekuje me njegov prodorni zeleni pogled. „Da, molim vas,“ Volela bih da prestane da me gleda tako. Ponovo mi upućuje poluosmeh i ulazi u kafić. Potapšao je dvojicu muškaraca po ramenu. Veoma su privlačni, mladi – verovatno u kasnim dvadesetim – i piju pivo iz boce.

„Momci, ovo je Ava. Ava, ovo su Sem Kelt i Dru Dejvis.“

„Dobar dan“, pozdravlja me Dru otegnutim glasom. Lep je ali ima grube crte lica. Crna kosa mu je savršeno nameštena, odelo besprekorno a pogled lukav. Verovatno je pame-tan i samouveren poslovni tip.

„Zdravo.“ Uljudno se osmehnem.

„Dobro došla u palatu uživanja.“ Sem se nasmeje i podigne bocu. „Hoćeš li da popiješ nešto?“

Primećujem da Vord blago odmahuje glavom i prevrće očima. Sem se široko osmehuje. On je potpuna suprotnost od Drua – opušten i srdačan, u starim farmerkama, majici i starkama. Izraz mu je vragolast i ima jamicu u levom obrazu. Plave oči mu sijaju, zbog čega izgleda još detinjastije, a smeđa kosa mu dopire do ramena i čupava je.

„Ne, hvala“, odgovaram.

On klima glavom Vordu. „Džesi?“

„Ne, hvala. Vodim Avu u obilazak produženog krila. Ona će raditi enterijer“, odgovara, osmehujući mi se.

Mrštim se u sebi. Neću ako se ja pitam. Uostalom, on trči pred rudu, zar ne? Nismo razgovarali o honoraru, planovima ili o bilo čemu.

„Krajnje je vreme. Nikad nema slobodnih soba“, progunđa Dru u bocu.

„Kako je bilo na snoubordingu u Kortini, druže?“, pita Sem.

Vord se naslanja na barsku stolicu. „Neverovatno. Skijanje u Italiji odgovara italijanskom opuštenom načinu života.“ Široko se osmehne – prvi iskreni osmeh otkako sam ga videla, koji otkriva prave bele zube. Ovaj čovek je bog. „Ustao sam kasno, našao sjajnu planinu, spuštao se padinama dok mi noge nisu otkazale, otišao na sijestu, kasno večerao i sutra sve iznova.“ Obraća se svima, ali zuri u mene.

Nehotice mu uzvraćam osmeh. „Dobri ste?“, pitam jer je to jedino što mi pada na pamet. Pretpostavljam da je dobar u svemu.

„Veoma“, potvrđuje tiho. Klimam glavom. Pogledi nam ostaju prikovani nekoliko trenutaka, a ja prva okrećem glavu. „Hoćemo li?“, pita, odmiče se od stolice i pokazuje prema vratima.

„Da.“ Osmehnem se. Na kraju krajeva, ovde sam tobože zbog posla. Dosad sam samo crvenela i saznala da voli ekstremne sportove. Osećam se kao u transu.

Okrećem se mladićima za šankom i smešim im se u znak pozdrava. Oni podižu boce pa nastave razgovor. Dok idem prema vratima što vode u predvorje, osećam da je blizu mene. Preblizu; mogu da ga nanjušim. Zažmurim i pomolim se da se ovo brzo završi i da mi ostane bar malo dostojanstva. Džesi Vord je previše žestok i čula mi mahnitaju.

„Dakle, ovo je glavni deo.“ Penje se širokim stepeništem i sledim ga na veliko odmorište. „Ovo su privatne sobe“, dodaje i pokazuje na vrata duž odmorišta.

Idem za njim i divim se njegovoj dobroj guzi. Čini mi se da ima najseksepilniji hod koji sam imala čast da vidim. Kad odvojim pogled od njegove zanosne pozadine, vidim bar dvadeset vrata u pravilnim razmacima. Vodi me do još jednog veličanstvenog stepeništa koje vodi na drugi sprat. U podnožju su divan vitražni prozor i lučni prolaz koji vodi u drugo krilo.

„Ovo je produženo krilo.“ Vodi me do novog dela kuće. „Tu mi je potrebna vaša pomoć“, dodaje i zaustavlja se na početku hodnika koji vodi do još deset soba.

„Sve ovo je novo?“, pitam.

„Da, sobe su trenutno puke ljuštore, ali siguran sam da to možete popraviti. Dođite da vam pokažem.“

Potpuno se prenerazim kad me uhvati za ruku i povede hodnikom do poslednjih vrata. *Neprikladno!* Šaka mu je i dalje vlažna, a sigurna sam da moja drhti u njegovoj. Znam da sam u pravu kad vidim izvijenu obrvu i osmejak. Neki veoma snažan naboј struji između nas – i tera me da drhtim.

Otvara vrata i uvodi me u sveže okrećenu sobu. Ogromna je i novi prozori se savršeno uklapaju u prvobitno zdanje. Ko god da ih je pravio, uradio je odličan posao.

„Jesu li sve sobe ovolike?“, pitam i migoljim prste sve dok mi ne pusti ruku. Ponaša li se tako prema svim ženama?

„Jesu.“

Stajem u sredini sobe i osvrćem se. Veličina je dobra. Pri-mećujem još jedna vrata. „Odvojeno kupatilo?“, pitam dok prilazim i otvaram.

„Da.“

Prostorije su ogromne, pogotovo za hotelska merila. S njima bi moglo da se uradi mnogo toga. Bila bih uzbuđena da me ne brine ono što se od mene očekuje. Ovo nije *Luso*. Izlazim iz kupatila i vidim da se Vord naslonio na zid. Gurnuo je šake u džepove pantalona i posmatra me zamagljenim tamnim očima. Bože moj, ovaj čovek je oličen je seksepila. Gotovo sam razočarana što se ne bavim tradicionalnim dizajnom. To me nimalo ne zanima.

„Nisam sigurna da sam prava osoba za ovaj projekat.“ Zvučim kao da mi je krivo, što nije čudno jer mi i jeste žao. Žao mi je što ne mogu da se priblerem.

Pogledao me je. Te prljavozelene oči slamaju mi odbranu, teraju me da se lelujam na potpeticama. „Mislim da imate ono što želim“, odgovara tiho.

„Uvek sam se bavila savremenom raskoši.“ Ponovo se osvrćem po sobi i polako vraćam pogled na njega. „Sigurna sam da bi vam bilo bolje da sarađujete s Patrikom ili Tomom. Oni rade tradicionalne projekte.“

Posmatra me jedan trenutak pa odmahne glavom i lopaticama se odbaci od zida. „Ali želim vas.“

„Zašto?“

„Čini mi se da biste bili veoma dobri.“

Oštro izdahnem zbog njegovih reči. Nisam sigurna kako da protumačim njegovu izjavu. Misli li na moje dizajnerske

sposobnosti ili na nešto drugo? Gleda me kao da misli na ovo drugo. Malo je previše samouveren.

„Kakve su specifikacije?“, pitam jer mi ništa drugo ne pada na pamet. Ponovo crvenim.

Uglovi usana mu se izvijaju u osmejak. „Senzualno, prisno, raskošno, podsticajno, osvežavajuće...“ Zastaje da proceni moju reakciju.

Mrštim se. To nisu uobičajene specifikacije. Nije ni spomenuo opuštajuće, funkcionalno ili praktično. „Dobro, ima li nešto određeno na šta bi trebalo obratiti pažnju?“ Zašto uopšte pitam?

„Veliki krevet i mnogo zidnih ukrasa“, odgovara promuklo.

„Kakvih zidnih ukrasa?“

„Velikih, s drvenom osnovom. Da, i osvetljenje mora da bude odgovarajuće.“

„Odgovarajuće za šta?“, pitam zbunjeno.

Osmehuje se i pretvaram se u vrelu baru hormona. „Pa, za cilj, naravno.“

O bože, sigurno misli da sam lujka. „Da, naravno.“ Podižem pogled i primećujem debele grede na tavanici. Građevina je nova, ali grede su prave. „Imaju li sve sobe takve grede?“ Ponovo ga pogledam.

„Da, one su najvažnije.“ Glas mu je tih i zavodljiv. Nisam sigurna koliko još mogu da izdržim.

Vadim beležnicu da zapišem. „Postoje li određene boje koje želite ili koje bi trebalo izbegavati?“

„Ne, raspomamite se.“

Podižem glavu prema njemu. „Molim?“

Osmehne se. „Pustite mašti na volju.“

Pa, dobro. Neću se raspomamiti jer neću ponovo kročiti ovamo, ali trebalo bi da saznam što više kako bih prosledila

podatke Patriku ili Tomu te moram da pokažem bar malo volje za saradnju.

„Spomenuli ste veliki krevet. Neka određena vrsta?“
pitam, trudeći se da ostanem profesionalna.

„Ne, samo da je veoma veliki.“

Zastajem usred beleženja i polako podižem pogled. Posmatra me. Zbog toga se glupavo unervozim. „Šta je s tkaninama za stolice, zavese i slično?“

„Da, mnogo tkanina.“ Prilazi mi. „Sviđa mi se vaša haljina“, šapne.

Sranje, bežim odavde! „Hvala“, zapištim i krenem prema vratima. „Imam sve što mi je potrebno.“ Nemam, ali ne mogu više da ostanem. Ovaj čovek mi iscrpljuje sva čula. „Napraviću nekoliko predloga.“ Izlazim u hodnik i idem pravo prema odmorištu.

Jebote, kad sam se jutros probudila, nije mi palo na pamet da mogu nešto ovako da očekujem. Otmeno seosko zdanje – s mučno lepim vlasnikom kao šlagom na torti – nije deo moje poslovne svakodnevice.

Stižem do vrha stepenica i vratolomno brzo silazim s obzirom na visoke potpetice. Kad se nađem na parketu, zapitam se kako li sam tu dospela, dođavola. Baš sam zbrkana.

„Radujem se vašem pozivu, Ava.“ Njegov promukli glas zakotrlja mi se preko tela kad mi se pridruži u prizemlju. Pruža mi ruku. Prihvatam je iz straha da će me u protivnom ponovo poljubiti.

„Imate divan hotel“, kažem iskreno, žaleći što u tašni nemam rezervne gaćice, povez za oči, čepove za uši i oklop. Možda bih tad bila bolje opremljena.

Podigao je obrve dok mi polako stiska ruku. Ponovo se napinjem zbog varnica koje nam putuju spojenim šakama. „Imam divan hotel“, ponavlja zamišljeno. Varnica se pretvara

u strujni udar i nagonски istrgnem ruku. Upitno me posmatra. „Zaista mi je drago što sam vas upoznao, Ava.“ Naglašava reč *zaista*.

„I meni.“ Glas mi je maltene šapat.

Načas skreće pogled, grickajući donju usnu. Konačno odlazi do stola u sredini predvorja i vadi jednu kalu iz ogromnog buketa koji je najupadljiviji detalj u prostoriji. Posmatra je nekoliko trenutaka pre nego što mi je pruži. „Neupadljiva elegancija“, kaže nežno.

Ne znam zašto – možda zato što mi je mozak kaša – tek prihvatam kalu. „Hvala.“

Gurnuo je ruku u džep i pomno me posmatra. „Nema na čemu.“ Spušta pogled s mojih očiju na usne. Ustuknem nekoliko koraka.

„Tu si!“ Jedna žena izlazi iz kafića i prilazi Vordu. Privlačna je – plava stepenasta kosa srednje dužine i crvene napuće-ne usne. Ljubi ga u obraz. „Jesi li spreman?“

Dobro, nagađam da mu je to žena. Ali nema burmu, možda mu je devojka? Kako god, preneražena sam što ne skreće pogled s mene i ne trudi se da joj odgovori. Ona se okreće da vidi u šta gleda i podozrivo me odmerava. Ne sviđa mi se na prvi pogled, i to nema nikakve veze s čovekom uz koga se prilepila.

„A ko si ti?“ zaprede.

Od nelagode se premeštam s jedne nogu na drugu. Osećam se kao da su me uhvatili kako radim nešto nevaljalo. Pa, i jesam. Imala sam izuzetno neželjene reakcije na njenog dečka. Osećam bezrazložnu žaoku ljubomore. To je besmisleno!

Ljupko se osmehnem. „Upravo odlazim. Zdravo.“ Okrećem se, maltene trčim do vrata i žurim stepenicama. Ulećem u automobil i silovito izdahnem. Pluća su mi zahvalna na

dobrodošlom vazduhu. Naslanjam se na sedište i dišem duboko kako bih se pribrala.

Moraću da prepustim ovaj posao Tomu. Prasnem u smeh zbog te glupe zamisli. Tom je homoseksualac. Vord će uticati na njega koliko i na mene. Ne mogu da sarađujem s ovim čovekom iako znam da je zauzet. S nevericom odmahujem glavom i palim motor.

Dok vozim pošljunčanom stazom, gledam veličanstveno zdanje koje u retrovizoru postaje sve manje. A na vrhu stepenica stoji Džesi Vord i gleda kako odlazim.

„Stigla si. Baš sam htela da te zovem“, uzvikne Kejt, ne dižući pogled s figurice koju stavlja na svadbenu tortu koju ukrašava. Isplazila je jezik preko donje usne. To mi mami osmeh. „Jesi li za izlazak?“ I dalje ne diže pogled.

To je dobro. Sigurna sam da bi mi lice odalo svaki pokušaj da se pretvaram kako sam ravnodušna. I dalje sam pomalo smušena posle podnevnog sastanka s izvesnim vlastelinom. Nemam snage da se spremam i izlazim.

„Šta misliš da se odmorimo za sutra?“, pokušavam da se izvučem. Znam da to znači bocu vina na kauču, ali bar ću moći da obučem pidžamu i opustim se. Posle ovog dana neophodno mi je da smirim misle što blude. Imam glavobolju i celog dana nisam mogla da se koncentrišem.

„Naravno. Sačekaj da završim ovu tortu i onda sam samo tvoja.“ Okreće tortu na stalku i nanosi jestivi lepak na glazuru. „Kako je protekao dan u selu?“

Prasnem u smeh. Šta da kažem? Očekivala sam nadmenog seoskog neotesanca, ali zatekla sam razarajuće lepog boga u odelu. Tražio je izričito mene, njegov dodir me je preobrazio u lavu, nisam mogla da ga pogledam u oči iz straha da

se ne obeznanim i dopala mu se moja haljina. Umesto toga, odgovaram: „Zanimljivo.“

Podigla je pogled. „Pričaj mi“, podstiče me i oči joj blistaju dok se naginje, ponovo isplazivši jezik.

„Nije ispalo kako sam očekivala.“ Otresam nepostojeću trunku s tamnoplave haljine ne bih li izgledala opušteno.

„Izostavi šta si očekivala i kaži mi šta si dobila.“ Odustala je od nameštanja muža i žene na vrhu torte i zaškiljila prema meni. Ima glazuru na vrhu nosa, ali ne obraćam pažnju na to.

„Vlasnika.“ Sležem ramenima i petljam s kožnim kaišem.

„Vlasnika?“ ponavlja, trzajući usne.

„Da, Džesija Vorda, vlasnika.“ Otresam još nepostojećih trunki s haljine.

„Džesija Vorda, vlasnika“, podražava me i pokaže na naslonjaču s cvetnim motivom. „Sedi! Zašto pokušavaš da zvučiš nezainteresovano? Inače, ne polazi ti za rukom. Obrazi su ti iste boje kao ona glazura.“ Pokazuje na tortu u obliku vatrogasnih kola na metalnom stalku. „Zašto nisi očekivala vlasnika Džesija Vorda?“

Rušim se u naslonjaču i stavljam tašnu u krilo. Kejt stoji i varjačom se lupka po dlanu. Napokon prilazi i seda naspram mene.

„Kaži mi“, navaljuje.

Sležem ramenima. „Čovek je privlačan i svestan je toga.“ Oči joj blistaju i brže se lupka varjačom. Ona želi dramu. Obožava dramu. Kad sam raskinula s Metom, prva je došla da mi pruži podršku i da uživa u predstavi. Nije bilo potrebe. Raskid je bio obostran, veoma prijateljski i prilično dosadan. Tanjiri nisu leteli i komšije nisu zvale policiju.

„Koliko ima godina?“ pita nestrpljivo.

Sležem ramenima. „Kaže da ima dvadeset jednu, ali ima bar deset više.“

„Pitala si ga?“ Donja usna joj pada maltene u krilo.

„Da, to pitanje mi je izletelo u trenutku kad mi se raspao filter između mozga i usta. Ne ponosim se time“, promrmljam. „Napravila sam budalu od sebe, Kejt. To mi nijedan muškarac nije uradio. Ali taj... Pa, stidela bi se da si me videla.“

Ona prasne u smeh. „Ava, moraću da te naučim kako da se ponašaš u društvu!“ Naslanja se i liže glazuru s varjače.

„Učini to, molim te“, progundam i pružim ruku. Ona mi dodaje varjaču i ližem ivicu. Poslednjih mesec dana, koliko sam kod Kejt, živim na vinu, glazuri i filu za torte. Nisam izgubila apetit posle raskida. „Bio je veoma samouveren“, kažem dok lizuckam.

„Kako?“

„O, taj čovek je znao kako utiče na mene. Mora da je bilo mučno gledati me. Bila sam jadna.“

„Toliko dobro izgleda?“

Klimam glavom s nevericom. „Besmisleno dobro.“

„Verovatno je nikakav u krevetu“, odgovara zamišljeno. „Svi žešći tipovi su takvi. Kakav je posao?“

„Deset spavaćih soba u novom krilu. Mislila sam da idem u seosku kuću, ali to je veoma otmen hotel i spa-centar – *Konak*; jesi li čula za njega?“

Mršti se. „Jok“, odgovara i ustaje da isključi rernu. „Mogu li da pođem s tobom sledeći put?“

„Neću se vraćati tamo. Ne bih mogla da ga pogledam u oči, ne posle onakvog ponašanja.“ Ustajem i bacam varjaču u praznu činiju. „Prosledila sam posao Patriku. Gde je vino?“

„U frižideru.“

Penjemo se u stan da se presvučemo u pidžame. Bacam tašnu na krevet. Ona se otvara i izvireuje kala koju mi je Vord

poklonio. Neupadljiva elegancija. Podižem je i nekoliko trenutaka vrtim među prstima pa je bacam u korpu za papir.

Stavljam najnoviji DVD iz kluba u plejer, smeštam se na kauč pored Kejt i pokušavam da se usredsredim na film. Ali to je nemoguće. U glavi mi je visok, vitak muškarac određenih godina, tamnoplave kose, zelenih očiju, koji hoda tako da ti voda curi na usta i koji je izuzetno seksualno privlačan. Tonem u san dok mi reči „Ali želim vas“ odjekuju u glavi.